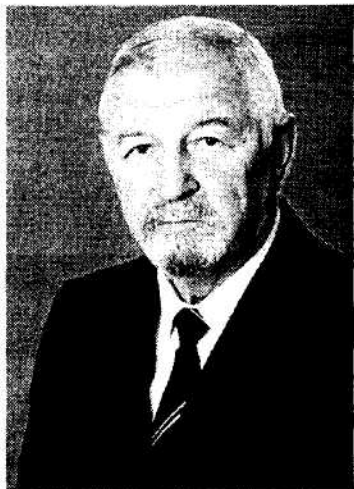

«Моє життєве правило - треба жити, щоб творити!»

- Олексію Федоровичу, розкажіть, звідки в'ється ваше коріння, та чому фізична культура стала основною професією вашого життя?

- Я народився в місті Костопіль у лютому 1947-го року. Від свого батька знаю, що мій дід Охрім мав чимало землі і був вмілим господарем. Та коли в Костополі встановилася Радянська влада, всю дідову землю забрали в колгосп. Туди пішов працювати і мій батько Федір. Був трактористом, згодом бригадиром. Однак на мізерні колгоспні гроші важко

Олексій Грипіч добре відомий жителям Костопільського району. За активну громадську позицію та небайдужість до суспільних подій, виборці тричі обирали його депутатом Костопільської районної ради. Крім того, у свій час Олексій Федорович входив у виконком Костопільської міської ради, був членом колегії райдержадміністрації, головою громадської ради при РДА та головою районної організації ветеранів України. Будучи членом райкому профспілки працівників освіти Костопільського району, ініціював проведення страйку вчителів через невиплату освітянам заробітної плати за 8 місяців. За багаторічну сумлінну працю, активну громадську позицію, неодноразово нагороджувався грамотами, подяками та цінними подарунками Рівненської обласної ради, Костопільської районної ради та райдержадміністрації. Громадською радою при РДА подавався на присвоєння звання «Почесний громадянин міста Костопіль». Та попри все це, Олексія Грипіча добре знають як активіста фізкультурно-спортивного руху на Костопільщині. Закінчивши в молоді роки Тернопільський державний педагогічний інститут за спеціальністю «Фізична культура», він не одне десятиліття привчав дітей до здорового способу життя та переймався спортивними проблемами нашого краю. Саме тому напередодні Дня фізкультури та спорту, Ми зустрілися з цією людиною і попросили детальніше розповісти про свою спортивну та громадську діяльність

проводяться заняття. Вчитель фізкультури Борис Сасинюк, який керував секцією, нагрімав на мене і попросив закрити двері. Втім, через кілька хвилин я знову зазирнув до спортзалу. Після того Борис Семенович підійшов до мене і запитав:

- Може ти хочеш займатися гімнастикою?

- Хочу, - відповів йому.

Вчитель записав мене у секцію і я почав там займатися. Пам'ятаю, тоді кращими гімнастами школи були Андрій Ступницький та Ігор Левчук. Згодом і я виконав нормативи І-го спортивного розряду.

Після закінчення школи пішов в армію. Служив у Дніпропетровську, в спортивному від-

часно заочно поступив на навчання в Тернопільський педагогічний інститут на факультет фізичної культури. Моя мати була неграмотна і не знала, що таке вища освіта. Тому, коли я їй про це сказав, вона зауважила: «Нащо тобі той дурний інститут!»

Перед складанням вступних іспитів відбулася зустріч керівництва інституту з усіма абітурієнтами. На ній був присутній і декан факультету фізичної культури. Видно, він мене запам'ятав, бо після здачі чергового екзамену, коли я йшов територією інституту, до мене підійшов чоловік і запитав: «Товаришу Грипіч, здали екзамени?» Я відповів, що здав на «4». Як дізнався пізніше, то був декан факультету фізичної культури Богдан Шиян. А коли мене зарахували до числа студентів, призначили старостою групи. Після отримання диплома про здобуття вищої освіти працював тренером в Костопільській дитячо-юнацькій спортивній школі. Вів секцію зі спортивної гімнастики. Одночасно займав-

**Кращі спринтери СШ №1, 1965р.
(Крайній з ліва - О.Грипіч)**

легкими вправами. Також добре пам'ятаю, як на борцівському турнірі в Луцьку, Сашко Корнюша у півфіналі поступився своєму суперникові, котрий був на три роки старшим від нього. У юнацькому віці - це доволі суттєва різниця. Сашко тоді навіть заплакав. Втім, старший тренер юнацької збірної України Вілен-

не допустити порядних людей до керівництва державою ні на верху, ні на місцях. Тому й вирішив йти в депутати, щоб своєю діяльністю хоч якось впливати на владу та розкривати людям очі на її дії. Кожен громадянин повинен розуміти, що для того, аби контролювати владу, треба мати громадянську позицію та не бути

Олексій Грипич виконує гімнастичні вправи

було прогудувати сім'ю, тому з часом працювавша робітником на Костопільський склозавод.

У батьків було четверо дітей, всі хлопці: Яків, я, Микола і Василь. Мати, Ганна Кузьмівна, ніде не працювала, займалася вихованням дітей і доглядала за домашнім господарством.

Так сталося, що фізкультура увійшла в моє життя з самого малечку. Біля нашого будинку розташовувався шкільний спортивний майданчик, на якому я зі своїми друзями проводив увесь свій вільний час.

Коли пішов до восьмирічної школи №4, дізнався, що є такий вид спорту, як гімнастика. Вона дуже зацікавила мене. Хотілося досконало володіти своїм тілом, а ще – стати чемпіоном світу. У четвертій школі на той час не було спортивного залу, тому бажаючи займатися у спортивному гуртку, що діяв у шкільному коридорі. Вчитель фізкультури Володимир Петрович бачив, що навколо мене групувалися учні і доручив мені очолити цей гурток.

Після закінчення восьмирічки, продовжив навчання у середній школі №1 імені Т.Г. Шевченка. Ця школа славилася в районі своїми спортивними досягненнями, й, аби не виглядати слабшим від її кращих учнів-фізкультурників, я ціле літо займався різними вправами на спортмайданчику. У першій школі діяла секція зі спортивної гімнастики. Одного разу я відкрив двері спортивного залу і почав спостерігати за тим, як

діленні гімнастів. Там проходили військову службу солдати, які раніше займалися гімнастикою та мали високі спортивні досягнення. У їх числі були й майстри та кандидати в майстри спорту.

Побачивши хороший стан моєї фізичної підготовки, мене взяли до складу збірної команди спортивного товариства «Динамо» з військового багатоборства. Виступаючи на першості Дніпропетровської області, я з першого разу виборов друге місце. Це визначило мою подальшу участь у різних змаганнях. Зокрема, виступав за збірну Дніпропетровської області на чемпіонаті України серед військ МВС. Змагання відбувалися у Харкові. Там я виборов перше місце в загальному заліку і встановив рекорд у силових вправах: підйомі переворотом та підйомі силою на перекладині, підніманні прямих ніг до перекладини, а також в бігу на 100 метрів та 3 кілометри.

Учасники змагалися у повній військовій амуніції: в солдатській формі та чоботях. Після такого вдалого виступу командування військової частини оголосило мені подяку, нагородило двома годинниками: за перше місце у змаганнях та перше місце у силових вправах, і надало десятиденну відпустку.

- Як же склалася ваша подальша спортивна доля?

- Після закінчення служби працював вчителем фізкультури у Костопільській восьмирічній загальноосвітній школі №4, одно-

ся вільною боротьбою. Понадразово виступав на обласних та республіканських змаганнях з гирьового спорту та вільної боротьби. Однак сталося так, що через недостатню матеріальну базу, відділення спортивної гімнастики закрили. Мене перевели на посаду тренера з греко-римської боротьби. Пізніше – на посаду старшого тренера, а згодом призначили директором ДЮСШ. Під час роботи на посаді старшого тренера та директора у школі відкрили секцію з греко-римської боротьби. У кінці 70-х років ми вперше організували і провели в Костополі міжнародний турнір з цього виду спорту. На змагання до нашого міста прибули борці з багатьох областей України, а також із Польщі, Білорусії, прибалтійських країн.

Сьогодні з великою гордістю згадую своїх вихованців Олександра Корнюшу та Ігоря Гожого, котрі зуміли підкорити високі спортивні вершини. Це були наполегливі і відповідальні борці. Ніколи не забуду, як Ігор Гожий випадково зламав руку і йому наклали гіпс. Та вже на четвертий день після перелому, він прийшов на заняття і попросив, щоб йому дозволили тренуватися. Звісно, що я не допустив хлопця до повноцінних тренувань, обмеживши

ський помітив задатки юного костопільчанина та порадив мені направити його та Ігоря Гожого на подальше навчання до Київського спортивного інтернату. Згодом Олександр став чемпіоном Європи серед юнаків, а Ігор – срібним призером чемпіонату світу.

Хочу також зауважити, що працюючи директором ДЮСШ, одночасно був позаштатним інспектором відділу освіти з фізичної культури. У цей час помітно зміцнилася матеріальна база спортивної школи. Під час поїздки в міністерство освіти, зумів вибити кошти з державного бюджету на доукремплетування закладу працівниками.

- Ви – депутат трьох скликань Костопільської районної ради. Скажіть, чому вирішили займатися депутатською діяльністю?

- Мені завжди було боляче від того, що Україна – одна з найбагатших країн Європи, а рівень нашого життя далекий від європейського. Це є свідченням того, що наші обранці – влада, яких ми приймаємо на роботу, працюють незадовільно. Згідно Конституції України, носієм влади в державі є народ. На жаль, він безправний, бо влада робить все можливе, аби

байдужим до суспільного життя. Мені не соромно за свою депутатську та громадську діяльність.

На всіх посадах, крім директора ДЮСШ та тренера, працював на громадських засадах. Я не лише піднімав, а й настирливо працював в питанні по очищенні річки Замчисько. По цій проблемі неодноразово звертався в районну і обласну санепідемстанції, в Рівненський університет водного господарства та природокористування. Спільно з працівниками міської ради та заступником голови обласної екологічної служби Леонідом Кришчуком досліджував джерела забруднення в районі Заріччя. Звертався до Президента України, Міністерства оборони, Кабінету Міністрів України про повернення у власність міста території військової частини, яка була розкрадена.

Домігся розслідування незаконної діяльності ПП «Західна Україна», яке під виглядом організації зони відпочинку створило піщаний кар'єр і продавало пісок. Сприяв завершенню газифікації села Мала Любаша, прокладенню ґрунтової дороги від Костополя до Борщівки.

Запобіг ліквідації будинку культури колишнього ДБК. Комусь, мабуть, була потрібна та територія. Однак після мого втручання, всі подальші дії призупинилися.

Також на всіх доступних рівнях займався питанням екологічного забруднення міста Костопіль деревообробним підприємством «Свиспан-Лімітед». Та хіба все перерахуєш.

Сьогодні ветеран фізкультурно-спортивного руху Олексій Грипич, який у свій час очолював постійну комісію районної ради з питань охорони здоров'я та розвитку фізичної культури, продовжує активне громадське життя. Його життєве правило: «Треба жити, щоб творити». Йому він не зраджує вже не один десяток літ.

Олександр НИКОНЧУК

О.Грипич (в центрі) – на спортивному святі в с.Базальтове